

Cutremurele în Biblie

Versete călăuzitoare: Exodul 19.18; 1 Samuel 14.15; 1 Împărați 19.11; Amos 1.1; Matei 27.51; 28.2; Faptele apostolilor 16.26

Cutremurele puternice și alarmante din ultimul timp¹ au făcut din nou atenți pe mulți copii ai lui Dumnezeu la această temă serioasă; și aceasta nu numai pentru că un cutremur în sine este o chestiune venită așa deodată și îngrozitoare, ci și pentru că el este unul din semnele pe care Domnul nostru ni-l dă pentru ultimele zile și ca „început al necazurilor” sau „durerilor” (Matei 24.7-9; Luca 21.11).

Acum vrem însă să ne ocupăm cu cutremurele din trecut și nu cu cele ale viitorului profetic. În Scriptură sunt amintite șapte cutremure; patru în Vechiul Testament și trei în Noul Testament. Toate sunt intenționate de Dumnezeu, ca să ofere Cuvântului Său o seriozitate suplimentară, când El este auzit de poporul Său, ca să oprească pe cei indiferenți, care nu cunosc pe Dumnezeul care le vorbește, și să-i impresioneze. De fiecare dată în contextul în care ele se află constituie o serie de învățături *serioase*, pe care ar trebui să le luăm serios la inimă.

Cutremurele în Vechiul Testament

Darea Legii

Primul cutremur amintit de Dumnezeu este cutremurul de la Muntele Sinai:

Exodul 19.18: Tot Muntele Sinai fumega, pentru că Domnul Se coborâse în foc pe el. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și *tot muntele se cutremura* cu putere.

Acest cutremur al Muntelui Sinai (ca parte a întregului glob pământesc) era un cutremur real și o expresie adevărată a sfințeniei Legii, o expresie despre dragostea lui Dumnezeu și buna plăcere a Lui pentru Israel, căruia i-a dat Legea (Deuteronomul 30.3,4), exact așa cum era mai târziu sângele stropit pe cartea Legii și pe tot poporul (Exodul 24). Unul vorbește despre moartea fiecărui israelit, care va încălca Legea, și despre un Loțțitor, care va trebui într-o zi să moară pentru unul ca acesta. Celălalt relatează despre sfințenia care va zgudui într-o zi acest pământ pătat de păcat, și chiar și cerurile, prin aceea că ele vor pieri și vor face loc la un cer nou și un pământ nou, „pe care va locui dreptatea”, care va fi patria veșnică pentru toți sfinții, „potrivit făgăduinței Sale” (2 Petru 3). În afară de aceasta Pavel leagă acest prim cutremur din Scriptură (în Evrei 12.25,26) cu ultimul cutremur din ziua marelui tron alb. Unul

---

¹ Nota redacției: Articolul a fost publicat în anul 1884. Probabil autorul se referă la cutremurul de la începutul anului 1880.

a fost la anunțarea Legii, celălalt va avea loc la exercitarea cea mai desăvârșită și mai îngrozitoare a pedepsei Sale, care va fi totodată și timpul triumfului veșnic al harului suveran.

O groază în tabără

1 Samuel 14.15: Și a fost un tremur în tabără, în câmp și în tot poporul; straja și cotropitorii au tremurat și ei, iar *pământul s-a cutremurat*, pentru că era un tremur de la Dumnezeu.

Cu totul alta este scena cutremurului următor prezentat în Scriptură în 1 Samuel 14.15; el servește la fel pentru ilustrarea dragostei lui Dumnezeu pentru Israel și a vegherii Sale asupra tuturor chestiunilor Lui, chiar și în zilele cele mai triste de păcat și eșec. În păcatul lor au cerut un împărat, pentru ca ei să fie „ca celelalte națiuni”, și Dumnezeu în mânia Sa le-a dat pe Saul. Sub tirania și slăbiciunea lui Saul ei stăteau lipsiți de ajutor înaintea filistenilor; dar puțin mai târziu se găsește duhul credinței în Ionatan și purtătorul lui de arme, și Dumnezeu însuși Se arată ca „viteaz salvator”. Trupele de ocupație arogante din Micmaș cad înaintea lor, pe când ei urcau dealul, și același Dumnezeu, care cu mult timp înainte a făcut pământul să se cutremure la Muntele Sinai, îl lasă acum să se cutremure numai pentru acești doi bărbați slabi; căci Scriptura nu numai spune: „Și a fost un tremur în tabără, în câmp și în tot poporul; straja și cotropitorii au tremurat și ei”, ci ea adaugă: „iar *pământul s-a cutremurat*, pentru că era un tremur de la Dumnezeu.”

Realmente inimile oamenilor s-au îngrozit de frică, și ei au tremurat înaintea întregii scene. Evrei au tremurat sub domnia lui Saul (1 Samuel 13.7), la fel ca și filistenii; însă inimile lui Ionatan și a însoțitorului lui au rămas nemișcate, și Dumnezeu S-a arătat puternic în numele lor și în marele Său Nume. La fel vedem în Noul Testament pe Pavel și pe Timotei, „prietenui lui”, stând umăr la umăr, plini de Duhul „puterii și dragostei și chibzuinței”, nezguduți în mijlocul întregului eșec al Adunării lui Dumnezeu și capabili să spună: „Însă temelie tare a lui Dumnezeu stă neclintită și are pecetea aceasta”, și la fel privind „cununa dreptății, pe care Domnul, Judecătorul cel drept, mi-o va da ca răsplată în ziua aceea”.

Învățătura dată lui Ilie

În 1 Împărați 19.11 găsim iarăși un cutremur:

1 Împărați 19.11: Și iată, Domnul a trecut și un vânt mare și puternic despica munții și sfărâma stâncile înaintea Domnului: Domnul nu era în vânt. Și, după vânt, un cutremur de pământ.

În cazul acesta are loc un cutremur pe scena primului cutremur amintit, și anume la Horeb sau Sinai, și slujește *numai* pentru instruirea lui Ilie de către Dumnezeu; căci *fiecare* sfânt și slujitor al lui Dumnezeu este prețios în ochii lui Dumnezeu. Ilie era epuizat și descurajat de răutatea lui Ahab și de încăpățânarea poporului Israel. De două ori în capitolul acesta el „se

roagă lui Dumnezeu împotriva lui Israel” (Romani 11.2); deci Dumnezeu S-a folosit iarăși de un cutremur. Exact așa ca „vântul puternic” și „focul” care au precedat și au urmat după cutremur, acestea au avut loc ca să pregătească pe Ilie pentru „glasul blând, în șoaptă” al Domnului viu, la fel cum cu mult timp înainte a servit la pregătirea poporului israel pentru ascultarea și împlinirea Legii. Cu siguranță cutremurul și focul au amintit lui Ilie de Moise: la același Horeb, cu mult timp înaintea lui. Moise L-a cunoscut pe Domnul la Horeb în rugul *arzând* și s-a urcat pe muntele înconjurat de întuneric, în furtună și cutremur, chiar dacă era fără încălțăminte în picioare și plin de o teamă sfântă. Și acum Ilie trebuia să fie în prezența simțită a Unuia care este mai mare decât Ahab cel rău sau decât poporul rebel.

Fie ca cutremurele, epidemiile și foametele din timpul nostru să aducă cu sine lecții asemănătoare, folositoare pentru noi! Însă Cuvântul *scris* este la fel de la Dumnezeu precum era glasul Lui viu atunci. „Au pe *Moise* și pe *profeți*”, a zis Domnul nostru, „să asculte de ei” (Luca 16.29).

Cutremurul profețit de păstorul Amos

În context cu cartea profetului Amos găsim ultimul cutremur prezentat în Vechiul Testament:

Amos 1.1: Cuvintele lui Amos, care era dintre păstorii din Tecoa, pe care le-a văzut despre Israel în zilele lui Ozia ... cu doi ani înaintea cutremurului.

Deoarece Ieroboam al 2-lea a murit în anul al 15-lea al domniei lui Ozia, acest cutremur a putut avea loc nu mult mai târziu decât în al 17-lea an al domniei lui Ozia. Era evident un cutremur deosebit de rău, căci este denumit *cutremurul*, și mult mai târziu în Zaharia 14.5 se face de mai multe ori referire la acest cutremur. Însă în cărțile de istorie ale lui Iuda și Israel nu găsim nicio referire la acest cutremur, și noi nu am fi știut nimic despre el fără acest context cu aceste pagini simple, dar serioase de la Amos, păstorul. Era în înțelepciunea lui Dumnezeu, ca numai la „doi ani” după ce Amos cel disprețuit de popor a dat atenționările sale, să aibă loc acest eveniment îngrozitor.

Nu putea fi în planul lui Dumnezeu să arate că aceste cuvinte profetice rostite de Amos veneau de la El exact așa cum a venit glasul asemenea trâmbițelor, care cu mulți ani înainte au fost adresate la Muntele Horeb întregului popor Israel, sau ca „susurul blând”, care a vorbit mai târziu lui Ilie? Primele cuvinte ale lui Amos erau: „Domnul *răcnește* [adică, ca leul] din Sion și face să se audă glasul Său din Ierusalim”, și: „Leul a răcnit; cine nu se teme? Domnul Dumnezeu a vorbit; cine nu va profeți?” (Amos 3.8).

Și zgomotele îngrozitoare ale cutremurului care a avut loc la doi ani după aceea, ar putea să atragă atenția încă o dată cititorilor cuvintelor lui Amos. Numeroase au fost necazurile, pe care Dumnezeu li le-a trimis, „curăție a dinților” (adică, foamete) în toate cetățile lor; o secetă așa de mare, încât „două, trei cetăți rățăceau spre altă cetate, ca să bea apă și nu se săturau”; „tăciune în grâu și mana viței de vie și omizi”; „ciumă și sabie”. „Totuși nu v-ați întors la Mine, zice Domnul. De aceea ... pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău!” (compară cu

Amos 4). Și groaza cutremurului a venit la doi ani după aceea. Desigur aceasta era un alt fel al Dumnezeului lor mâniat să-i lovească, și prin focul Său subteran să le facă cunoscut cât de îngrozitoare este mânia Domnului, atunci când ea se dezlănțuie.

Acestea sunt cutremurele amintite în Vechiul Testament. „Toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care a venit sfârșitul veacurilor” (1 Corinteni 10.11). Ah, dacă ar fi unul printre multele milioane, care să asculte cuvintele Scripturii, pe care le cunosc bine, și să înțeleagă semene timpului, atunci când ele apar!

Cele trei cutremure din Noul Testament sunt în general cunoscute, dar ar fi bine, să le prezentăm pe scurt.

Cutremurele din Noul Testament

Ca și în Vechiul Testament, și în Noul Testament sunt amintite cutremure, și în ambele Testamente ele prezintă același caracter de atenționări severe. În ambele Testamente ele mărturisesc despre puterea divină, care poate fi capabilă să facă întreaga creație să se zguduie și să piară, și curând ea va face aceasta. În privința aceasta, ca în multele altele, devine clară unitatea Scripturii. *Un singur* Dumnezeu este autorul și puterea inspiratoare a întregului. Unul și același rău de har curge atât prin Vechiul Testament cât și prin Noul Testament, care se poate vedea oricare ar fi căile sau canalele, pe care el le parcurge în timpuri diferite. Adevărul despre „vărsarea sângelui” pentru iertarea păcatelor străbate toate, și o glorie veșnică este locuința comună a răscumpăraților, în veșnicie. Nu este de mirare că mânia sfântă a lui Dumnezeu și groaza se manifestă în toată Scriptura mai mult sau mai puțin asemănător; și cutremurele fac parte din aceasta.

În Noul Testament sunt amintite numai trei cutremure, însă acestea sunt foarte semnificative. Și semnificația lor devine mai mare prin legătura evidentă între ele.

Moartea Domnului Isus

Matei 27.50-53: Și Isus, strigând din nou cu glas tare, Și-a dat duhul. Și, iată, perdeaua templului s-a rupt în două, de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat; și mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care adormiseră au înviat; și, ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.

Cine trebuie să se mire, că moartea singurului Fiu al lui Dumnezeu a fost însoțită de semne și minuni în creația văzută? Suspini muribund, pe care îl scoate viața, este ceva care are loc permanent în această lume tristă, și la numai câteva ore după ce Domnul Isus „Și-a dat duhul”, a trebuit ca și ceilalți doi tâlhari să-și dea ultima suflare. Dar Dumnezeu a marcat moartea Fiului Său veșnic cu semne minunate ca expresie a valorii ei nesfârșit de mari. Erau cele trei ore de întuneric, terminate cu strigătul Lui, că Dumnezeu L-a părăsit. Era ruperea

perdelei. Și acolo a fost și un cutremur, destul de puternic ca să rupă stâncile fundamentelor de piatră din Ierusalim (Matei 27.40-51).

Dacă acest întuneric supranatural relatează despre soarta *întunecată* a păcătoșilor și despre Isus, care o poartă, și dacă perdeaua sfâșiată vorbește despre intrarea la Dumnezeu, și anume „în lumina Sa minunată”, către toți care se încred în moartea lui Isus, atunci cu siguranță minunea a treia, cutremurul, are o semnificație la fel de mare. Ea conține o lecție dură, dar și minunată. Ea vorbește despre pieirea creației, dar și despre „întâia înviere”, care constă exclusiv din oameni drepti. Dumnezeu care urăște păcatul, care L-a lovit pe propriul Lui Fiu din cauza păcatelor noastre, a trebuit în mod necesar să lase să se cutremure și să se despice pământul și întreaga creație, unde a fost practicat acest păcat.

Când Adam a păcătuit odinioară în grădină, întreaga creație, peste care omul era pus ca „domnitor”, a fost condamnată. Așa cum spune Pavel: „Creația a fost supusă deșertăciunii, nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o [adică, a lui Adam]” (Romani 8.20). În acest sens un cutremur era un semn potrivit. Lovitura, care a lovit pe Emanuel, a lovit și pământul acesta, care a fost chemat la viață tocmai prin Acesta care a fost lovit, cu multe veacuri în urmă. Dar oricât de încărcat cu blestem și de condamnat ar fi pământul acesta, el conține încă pe acești morți prețioși. El este lada de comori a țărânei celor drepti. Acest cutremur puternic a fost rânduit de Dumnezeu, ca să arate aceasta. Nu numai stâncile au fost despicate, ci și mormintele multor sfinți au fost deschise; și la numai după trei zile, când Isus a înviat dintre morți în grădina lui Iosif, și aceștia au fost înviați. Așa cum vântul, valurile și de asemenea mormântul lui Lazăr au ascultat de Isus în viața Sa, la fel au ascultat de Dumnezeu cutremurul, stâncile și corpurile sfinților adormiți, acum la moartea lui Isus. Fie ca noi să cântăm: „El are căi, mijloace / Și tot ce-I trebuie; /Lumină-i tot ce face / Și tot ce dăruie.”

Aici putem învăța patru însușiri importante ale „*primei* învieri” – exclusiv învierea celor sfinți:

1. Diferența între *momentul* învierii lor și învierea celor fără Dumnezeu
2. mormintele *rămase deschise* ale lor în comparație cu momentele păcătoșilor
3. intrarea lor în cetatea *sfântă* după învierea lor
4. și arătarea lor înaintea multora.

Cu siguranță cutremurul acesta a arătat de asemenea ceva din Împărăția care va veni, așa cum era și pe muntele transfigurării!

Învierea Domnului Isus

Matei 28.2: Și, iată, s-a făcut un mare cutremur; pentru că un înger al Domnului, coborând din cer, a venit și a răsturnat piatra și ședea deasupra ei.

În capitolul următor al aceleiași evanghelii găsim menționarea celui de-*al doilea* cutremur în Noul Testament. Și acum, prin învierea lui Hristos, ca și la moartea Lui, se contată aceeași

lecție cu privire la stricăciunea creației. Pământul acesta pătat cu păcat poate suporta arătarea minunată a lui Isus înviat la fel de puțin ca și în ceasul morții Lui. Pieirea definitivă a cerului și pământului în ziua *marelui tron alb* are loc dinaintea *feței* Aceluia care o face: acesta este Isus (compară cu Apocalipsa 20.11). Cutremurul, care a avut loc la învierea Lui dintre morți, este o presimțire. Dumnezeu L-a înviat ca *Judecător*, însă la fel și ca *Salvator* (compară cu Faptele apostolilor 17.31).

Însă și aici cei sfinți sunt diferențiați de păcătoși. Celor mai slabi, pe care Isus, Cel răstignit, îi caută, li se spune: „Nu vă temeți”. Gloria Domnului lor înviat și triumfător le aduce numai mângâiere și pace. Așa de sigur și așa de repede va urma pacea și bucuria creației noi după cutremurul și pieirea creației vechi.

În Filipi: pentru eliberarea din închisoare

Faptele apostolilor 16.26: Deodată s-a făcut un cutremur mare, încât s-au clătinat temeliiile închisorii, și îndată s-au deschis toate ușile și lanțurile tuturor s-au desfăcut.

Faptele apostolilor 16.26 ne arată ultimul cutremur prezentat în Scriptură, și este foarte semnificativ în caracterul lui evident supranatural. În mod potrivit ar putea fi numit cutremurul-evanghelie. Așa cum cutremurele din Vechiul Testament au fost rânduite de Dumnezeu, ca să mărturisească și să confirme cu seriozitate mesajul lui Dumnezeu la Sinai și cel al profeților, la fel era cutremurul din Filipi o confirmare serioasă și o adevărată Evanghelie predicată.

Mânia de plâns a oamenilor a pus mâna pe slujitorii lui Hristos și i-a închis înapoia gratiilor zidurilor închisorii, puși în siguranță, precum gândeau păzitorii închisorii, cu picioarele în butuci. Însă așa cum nimic nu putea să lege sau să închidă eforturile și bucuria sufletelor lor (căci ei se rugau și laudau pe Dumnezeu), la fel nici ușile închisorii și nici lanțurile nu s-au putut împotrivi cutremurului, care era așa de puternic, că „s-au clătinat temeliiile închisorii”, și era condus așa de divin, că nici păzitorii și nici cei închiși nu au fost zdrobiți de pietrele care cădeau. El a făcut clar lucrarea lui Dumnezeu, care l-a trimis, ca să deschidă imediat ușile închisorii și să elibereze pe fiecare întemnițat de lanțurile lui.

În Iov 37.3, Elihu spune despre furtună: „Îl [glasul Lui] trimite sub toate cerurile, și fulgerul Lui până la marginile pământului.” Și în cutremurul din Filipi vedem exercitată aceeași putere precisă a lui Dumnezeu. Cât de mult se potrivesc toate acestea cuvintelor Domnului: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți ...” Isus mișcă cerul și pământul în numele Evangheliei și spre mărturia Sa.

Nu mai puțin remarcabilă este puterea Sa asupra gândurilor și faptelor oamenilor. Puterea, care ținea legați pe toți cei închiși, așa că niciunul nu putea scăpa – cu toate că lanțurile lor căzuseră și ușile închisorii stăteau deschise -, nu era mai puțin atotputernică decât aceea care mai înainte a făcut să se zguduie temeliiile închisorii. Ca rod al acestui fapt și prin harul însoțitor al lui Dumnezeu, găsim că paznicul închisorii și familia acestuia au fost conduși la

Dumnezeu și prin aceasta devin moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos ai pământului și cerului de nezguduit al lui Dumnezeu. În tot avutul lui pământesc distrus prin cutremur, așa cum credea paznicul, el a aflat că Dumnezeu folosește chiar și astfel de lucruri spre glorificarea Sa și ca prin acesta să-l conducă pe el și familia lui la Hristos Salvatorul. Cine nu dorește să rămână în mâna lui Dumnezeu, chiar și atunci când vântul furios, furtuna și cutremurul sunt instrumente cu care El lucrează?

Plăgile, care au venit peste Egiptul antic, cu toate că erau așa de radicale și serioase, l-au făcut pe faraon să fie tot mai mult fără scuză pentru necredința lui și împietrirea inimii lui. Și ele erau *unele* din mijloacele pe care le-a folosit Dumnezeu, ca să despartă pe Israel de Egipt și să-l pregătească să fie adus pe aripi de vultur la Sine Însuși. Astfel Domnul nostru leagă faptul că „oamenii mor de frică în așteptarea celor care vin peste pământul locuit” cu cuvintele Sale adresate sfinților Săi: „priviți în sus și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie” (Luca 21.26,28).

Curând cutremure tot mai puternice ar putea să zguduie pământul și inimile fără grijă ale creștinătății vinovate. Însă indiferent dacă Dumnezeu pe această cale sau într-un alt fel transmite atenționările Lui: fie ca ele să fie folosite asemănător cum a fost folosit cutremurul din Filipi cu privire la paznicul închisorii și familia lui și cum cutremurul de la cruce a fost pentru centurionul roman; și fie ca speranța noastră referitoare la domnia în curând cu Hristos să fie înnoită, atunci când se manifestă semnele acestea ale sfârșitului care vine! Amin